

«La manca d'inclusió ens ha empès a abandonar l'escola que vam triar»

El testimoni de la mare de la Clàudia, una nena de quatre anys a qui el traspàs a necessitats educatives especials l'obligarà a canviar de centre

[inicicentrareport]La **Clàudia** fa 4, li estan fent el traspàs a **necessitats educatives especials**, que no és efectiu fins el curs vinent. Va a una escola que vam escollir quan el seu germà gran tenia 3 anys. Ara, però, ens hem vist abocats a una cerca exprés de nova escola, ja que amb les escasses hores de vetlladora que tenen les escoles públiques, com gestionen les necessitats dels infants amb necessitats diverses?

Quan entres en l'univers de les necessitats especials et comencen a abordar termes fins ara desconeguts: EAP (Equip d'Assessorament Pedagògic), CDIAP (Centre de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç), SIEI (Suport Intensiu Educació Inclusiva), PI (Pla Individualitzat)... I hem fet un màster exprés en un mes, perquè tan bon punt vam tenir la certesa que migrava a necessitats especials hem fet una **cursa de fons** per explorar totes les opcions i buscar el que creiem que la beneficiarà i on es pugui sentir feliç. Evidentment, aquest camí ens porta a l'escola, on passa moltes hores.

A les **escoles públiques** com la nostra disposen d'unes **hores de vetlladores** que el centre distribueix com creu convenient entre tots els alumnes que tenen algun tipus de requeriment especial. Amb què ens deixa això? Amb unes estones escasses, al nostre entendre, de suport i a un mestre o mestra sense recursos i sovint sense coneixements necessaris per gestionar aquell infant.

Llavors des del CDIAP ens parlen de les escoles amb SIEI, que disposen d'un equip de 2-3 especialistes que acullen un màxim de 10 infants i els donen eines, els fan un PI, els ofereixen suport educatiu, activitats a la seva mida per evitar la frustració... Tampoc és la panacea, o això ens sembla, però comencem a investigar i, OH! SORPRESA, pràcticament no hi ha places a 15 a escoles públiques. Després de les curses, trucades, portes obertes i visites personalitzades se'ns escurça la llista a 2 opcions (una de pública i una de concertada).

I recordem quan buscàvem escola a l3 pel nostre fill i ens amoïnava si tindrien cuina pròpia, si feien projectes o si tenien llibres, o si el pati era d'asfalt o tenia arbres.... i ara, **que diferent tot plegat**, tot això passa a segon terme i només busquem un espai acollidor, on sigui feliç i se senti segura, estimada i estimulada dins els seus paràmetres vitals.

Hem fet la preinscripció a una escola pública, amb **dubtes**, molts, moltíssim dubtes, **por**, **mandra logística**, **incertesa**, terror a equivocar-nos i **expectants** de com ho entomarà ella amb el que li costen els canvis i les adaptacions. **Abandonarem un espai segur**, una escola que ens va enamorar per començar de nou. Quan un infant té unes necessitats diferents hauries de tenir al teu abast molta més informació, un entorn que t'abraci, no només familiar, i sovint ens hem trobat sols en aquest camí.

El repte de la **inclusió** és molt lluny de ser una realitat, aquesta solitud de famílies i infants i la cerca de recursos ens ha deixat baldats, som i serem nosaltres els que seguirem lluitant perquè tingui una acollida, suport i educació de qualitat, que arribi on hagi d'arribar però que ho faci feliç, en un entorn capaç d'oferir-li propostes i una ruta adaptada a les seves necessitats i comprensió.

El proper mes de setembre recomencem la vida escolar, veurem si serà la definitiva o serà, només, l'inici d'un viatge per trobar l'espai adequat perquè la Clàudia creixi en un entorn que l'estimuli per aprofitar fins l'última gota del potencial que pugui oferir."

[newsletter-criar][ficentrareport]